

CARTA DOMINICAL

8 DE DESEMBRE DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Cridats a ser testimonis d'esperança (2)

Si «viure és esperar» com deia un teòleg, quan mor l'esperança, «mor» l'ésser humà.

En aquest sentit, Benet XVI deia en la seva encíclica Spe Salvi sobre l'esperança que «l'espera, esperar, és una dimensió que travessa tota la nostra existència personal, familiar i social: L'espera és present en mil situacions, des de les més petites (...) fins a les més importants: entre aquestes, l'espera d'un fill per part de dos esposos; la d'un parent o d'un amic que ve a visitar-nos des de lluny; (...) l'espera de l'èxit en un examen decisiu; (...) en les relacions afectives, en l'espera de la trobada amb la persona estimada. Es podria dir que l'ésser humà és viu mentre espera, mentre en el seu cor és viva l'esperança. I l'ésser humà se'l reconeix per les seves esperes: la nostra alçada moral i espiritual es pot mesurar pel que esperem».

Si recordem les lectures bíbliques dels últims dies de l'any litúrgic, veurem que ens evocaven els moments convulsos de la història. Mai no ha estat fàcil viure. Tampoc en els nostres dies. Però la literatura apocalíptica no és un cant al pessimisme. Al contrari, manifesta la fe en un Déu que sempre acompanya els seus.

Per això, la presa de consciència dels moments difícils és, en cristià, inseparable de l'esperança. No podem tancar els ulls ni les orelles davant els esdeveniments que ens toca viure. Ni podem tancar-los a Déu i a la seva Paraula que ens ensenyen el seu sentit.

- La precarietat econòmica o residencial de tants que impedeixen l'emancipació de les joves generacions, la crisi ecològica i la desigualtat global i les seves conseqüències que està tocant l'estabilitat i les esperances de milers de persones i de famílies.

- La desocupació i unes lleis d'estrangeria que deixa milers de persones en la cuneta del sistema productiu.

- Un malestar gran i una desconfiança seriosa respecte de l'acció política.

- La consciència que en la crisi hi ha un factor més profund: la crisi de valors que ens ha portat a aquesta situació (individualisme, indiferència).

- El desprestigi o manipulació de la veritat i una certa pèrdua de confiança en el sistema i en les institucions, l'auge dels populismes.

- Hauria de preocupar-nos el fet que els joves creixen en la convicció que viuran pitjor que els seus pares. I resulta alarmant el nombre d'autolesions i suïcidis entre adolescents i joves.

Segur que podríeu afegir altres trets del nostre present que no conviden massa a l'esperança.

Tots aquests fenòmens apunten al fet que, fins i tot essent éssers d'esperança, també som éssers de temors i decepcions com la por a la malaltia, a la vellesa, al conflicte i la ruptura amb els nostres, al fracàs professional, a la solitud... i a la mort.

Al costat dels temors, també acumulem problemes: uns estudis que costen, una relació afectiva que llangueix, un lloc de treball que s'esfuma, un membre de la família que s'enfonsa, unes dificultats econòmiques a les quals no veiem sortida, una convivència sofrent, un conflicte de consciència, una elecció vocacional que trontolla, una fe no alliberada de l'esclavitud del pecat i provada per la temptació i el dubte.

Tanmateix, quan llegim tots aquests i altres desafiaments, amb l'Evangeli a la mà i al cor, es fa la llum i s'il·lumina l'esperança. Aquest segon diumenge d'Advent que coincideix amb la solemnitat de la Immaculada Concepció ens presenta la biografia de Maria com a signe potent d'una vida on ni el sofriment ni el mal tenen l'última paraula. Quin va ser el secret de Maria per a no sucumbir i mantenir-se tan ferma en l'espera que va arribar a ser Ella mateixa vida, dolçor i esperança nostra?

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat